

Sygn. akt V KZ 20/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk (sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

w sprawie **R. Ś.**,

skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 czerwca 2021 r.,

zażalenia skazanego na

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2021 r., sygn. V KO 18/21,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec

jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2021 r. Sąd Najwyższy (sygn. V KO 18/21) odmówił przyjęcia wniosku R. Ś. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 września 2019 r., sygn. II AKa (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 marca 2017 r., sygn. III K (...).

Orzeczenie to zaskarżył obecnie skazany R. Ś., który w piśmie z dnia 4 maja 2021 r., podnosi m. in., że „jeszcze raz potwierdzam, że jestem osobą niewinną” oraz wnosi o przychylenie się do wniesionego przezeń zażalenia. W ślad za zażaleniem skazany nadesłał do Sądu Najwyższego pisma zatytułowane

„dołączenie” datowane na 9 maja („zażalenie/dołączenie”), 28 maja („wniosek/dołączenie/ zażalenie”), 9 czerwca („wniosek/dołączenie”; trzy osobne pisma), 15 czerwca 2021 r. („wniosek/dołączenie”; trzy osobne pisma). W tych ostatnich pismach skazany podnosi m. in., że jest niewinny oraz nawiązuje do okoliczności odbywania kary pozbawienia wolności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie okazało się niezasadne. Skazany nie zaprezentował w nim żadnych okoliczności świadczących o tym, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane z naruszeniem prawa bądź też zostało oparte na wadliwie dokonanych ustaleniach faktycznych.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. sąd odmówi przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nierespektującego obowiązującego w postępowaniu wznowieniowym rygoru przymusu adwokacko-radcowskiego (bez wzywania do uzupełniania tego braku czynności przedsięwziętej osobiście przez uczestnika postępowania) w sytuacji, gdy „z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność”.

Odmawiając przyjęcia złożonego przez skazanego R. Ś. osobistego wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu z dnia 26 kwietnia 2020 r., sygn. V KO 18/21, wskazał, że analiza osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania oraz pisma złożonego w odpowiedzi na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2021 r. o nadesłanie informacji jakie to nowe okoliczności nieznane w prawomocnie zakończonym postępowaniu mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności należące do kręgu mogącego w ogóle stanowić podstawę do uruchomienia postępowania zmierzającego do wznowienia w jego sprawie. Sąd Najwyższy podniósł, że cyt.: „poza lakonicznym stwierdzeniem, że czuje się niewinny, a rozpoznanie przez małoletniego pokrzywdzonego było następstwem udostępnienia mu zdjęć wykonanych przez policję, pozostała argumentacja skazanego odnosi się do zdarzeń mających miejsce w okresie izolacji związanej z pozbawieniem wolności w niniejszej sprawie”.

We wniesionym obecnie zażaleniu na postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego R. Ś. — poza ponownym wskazaniem na to, że jest niewinny — podnosi, że cyt.: „w swoich wszystkich pismach wszystko ze szczegółami opisałem, lecz jak się okazuje pisma które wysłałem z Zakładu Karnego w W. nie dotarły do Sądu bądź listy były odklejane, a pisma podrabiane, ponieważ sąd się zwrócił do mnie z pismem abym wskazał wszelkie okoliczności i dowody w sprawie i wszystko było opisane ze szczegółami i także to, iż sąd błędnie umorzył i warunkowo umorzył postępowanie innemu /innym/ osadzonemu i zostałem fałszywie oskarżony co jakiegokolwiek czynu”.

Zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2021 r. wzywające do nadesłania informacji jakie to nowe okoliczności nieznane w prawomocnie zakończonym postępowaniu mają stanowić podstawę wniosku o wznowienie stanowi standardową reakcję procesową w układach procesowych, w których skazany we wniosku osobistym o wznowienie postępowania nie wskazuje na żadne skonkretyzowane okoliczności dające się zakwalifikować w przyznaniu podstaw wznowienia postępowania, o których mowa w przepisach art. 540 § 1-3 k.p.k. czy art. 540b § 1 k.p.k. — nie zostało zatem skierowane do skazanego w związku z tym (co zdaje się sugerować R. Ś.), że pisma skazanego wysyłane z zakładu karnego nie docierały do sądu bądź „listy były odklejane, a pisma podrabiane”. Godzi się zresztą wskazać na to, że nie tylko samo pismo, którego celem było zainicjowanie postępowania zmierzającego do wznowienia postępowania, datowane na dzień 9 lutego 2021 r., dotarło do Sądu Okręgowego w W., a następnie — za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w (...) — do Sądu Najwyższego i zainicjowało postępowanie przed najwyższą instancją sądową, w efekcie czego zostało wydane obecnie zaskarżone rozstrzygnięcie, tj. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2021 r. o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania. W sprawie zostały zgromadzone dziesiątki pism nadsyłanych do Sądu Najwyższego przez R. Ś. Ta nader obfita korespondencja adresowana przez skazanego nie tylko do Sądu Najwyższego (k. 9-11v, 19-22, 26-28, 30-34, 36-39, 41-44, 46-47, 51, 55, 56v, 58-61, 63 i 69 akt), ale także m. in. do Sądu Apelacyjnego w [...] (k. 14, 15 akt) zalegająca w aktach

sprawy V KO 18/21 nie potwierdza twierdzeń skazanego R. Ś. dotyczących rzekomego „odklejania listów” czy „podrabiania pism”. Orzekając więc w przedmiocie osobistego wniosku o wznowienie postępowania Sąd Najwyższy dysponował nie tylko wnioskiem o wznowienie postępowania, datowaną na dzień 30 marca 2021 r. odpowiedzią skazanego na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2021 r., ale także licznymi pismami, które były w polu widzenia najwyższej instancji sądowej (por. s. 4 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia i wskazane w nim pisma skazanego datowane na dni: 1, 5, 8 i 12 kwietnia 2021 r.). Do wzruszenia zaskarżonego postanowienia nie może także prowadzić deklaracja skazanego, iż jest on cyt.: „gotowy opisać i zeznać w sprawie od początku i potwierdzić, iż jestem osobą niewinną”, wszak dotyczy ona dowodu znanego już w toczącym się i prawomocnie zakończonym postępowaniu jurysdykcyjnym.

Jeśli chodzi o podniesioną przez R. Ś. okoliczność, że „nie otrzymał [on] żadnego zawiadomienia co do posiedzenia i to zostało widocznie wysłane do ZK W. gdzie je odebrano i w ten sposób to sfalszowano i podrobiono”, to należy tylko przypomnieć, że wniosek osobisty o wznowienie postępowania jest rozpoznawany przez najwyższą instancję sądową na posiedzeniu bez udziału stron, a jego autora nie zawiadamia się o terminie posiedzenia (art. 96 § 2 k.p.k.).

W piśmie z dnia 4 maja 2021 r. skazany domaga się ustanowienia obrońcy z urzędu w osobie adw. Z. L. bowiem jest on cyt. „bardzo potrzebny do poprowadzenia sprawy ponieważ stan faktyczny potwierdza [że] wszystko jest przeciągane i sfalszowane”. Wprawdzie wniesienie zażalenia na postanowienie o odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania jest odrębnym przebiegiem procesowym, w którym nie sposób — co do zasady — wykluczyć działania obrońcy i możliwości ewentualnego ustanowienia do tej czynności procesowej (art. 78 § 1a k.p.k.). Należy jednak wskazać na to, że w postępowaniu zainicjowanym osobistym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania możliwość wniesienia zażalenia nie została obwarowana przymusem adwokacko-radcowskim: środek zaskarżenia na postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku osobistego o wznowienie postępowania może złożyć sam wnioskodawca, zaś zważywszy dodatkowo na funkcje, które ma realizować w

postępowaniu wznowieniowym przepis art. 545 § 3 k.p.k. (tj. możliwość szybkiej reakcji procesowej na oczywiście bezzasadne osobiste wnioski o wznowienie postępowania, bez konieczności ustanawiania dla skazanego adwokata lub radcy prawnego celem rozważenia istnienia podstawa do sformułowania wniosku o wznowienie postępowania) potrzebę wyznaczenia w postępowaniu zażaleniowym na rozstrzygnięcie od odmowie przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania należy traktować z dużą wstrzemięźliwością. Ponadto godzi się zwrócić uwagę na to, że z uzasadnienia wniosku R. Ś. o wyznaczenie obrońcy z urzędu sformułowanego wraz z wniesieniem zażalenia na zaskarżone obecnie postanowienie Sądu Najwyższego wynika, że domaga się on wyznaczenia obrońcy raczej do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (tj. „do poprowadzenia tej sprawy ponieważ stan faktyczny potwierdza iż cały czas wszystko jest przeciągane i fałszowane”), aniżeli do sporządzenia zażalenia nieobjętego przymusem adwokacko-radcowskim (które zresztą sam wniósł, formułując w nim określone twierdzenia stanowiące obecnie przedmiot rozpoznania Sądu Najwyższego).

Mając powyższe na uwadze, wobec niestwierdzenia istnienia jakichkolwiek okoliczności dających asumpt do przyjęcia oceny, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w przedmiocie odmowy przyjęcia osobistego wniosku skazanego R. Ś. o wznowienie postępowania w związku z jego oczywistą bezzasadnością jest wadliwe, należało orzec jak na wstępie, tj. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie, w którym trafnie przyjęto, że cyt. „żadna okoliczności wymienionych w osobistych pismach R. Ś. nie odpowiada nawet w przybliżeniu enumeratywnie wymienionym podstawom wznowienia postępowania określonym w ustawie ”.